

Et bitte lite årsmøtereferat

SKRIFTEN I DUKEN: Årsmøtereferatet blir notert på en plastduk. Oddrun Midtbø og Jan Ludvig Hundvebakke prøver å huske hva som egentlig ble vedtatt i fjor.

HEIDI HANSEN (tekst og foto)

Bitte Små Enslige Bedrifters Landsforbund er en sammenslutning av små, unnselige bedrifter og enkeltmannsforetak. Medlemmene skryter av at de tjener lite; det er vel nærmest ett av opptakskriteriene. Det andre er at bedriften ikke skal sysselsette mer enn en – toppen to – personer.

Forbundet ble stiftet for fem eller syv år siden.

– Ingen husker akkurat når Bitte Små ble stiftet, men derimot husker jeg at statuttene ble nedfelt på innsiden av en sigareske, som siden har forsvunnet, sier frilansjournalist og eneveldig diktor Marit Bendz.

Duket for trøbbel

Forbundet er tuftet på diktaturets fortreffelige anordninger, med det til forskjell fra mer grelle eksempler i historien, at absolutt alle medlemmer opparbeider seg eneveldige rettigheter. Ikke til å undres over da, at de har vanskelig for å bli enige. Blant annet førte valg av årsmøtested til et verbalt basketak per e-post, som altså endte med at sogningene for første gang i historien kuppet årsmøtet.

Jeppe ble ikke mer overrasket da han våknet i baronens seng, enn gjengen av bitte små da de fant seg selv i forfinede omgivelser på Bestebakken i Hafslø: «Et eksklusivt, sjelfullt sted, majestetisk plassert høyt oppe i åssiden», som inneholder Lindis Aannø Alme skriver på nettsidene sine.

Man kan si det var duket for trøbbel. Tidligere har årsmøtene funnet sted på mer eller mindre brune etablissement i Førde, og referatene har normalt blitt notert på en plastduk. Men Bestebakken er ikke stedet for tarvelige plastduker, og slik gikk det altså til – hjulpet av det faktum at skriveren befant seg på motsatt side av Jordkloden – at årets referat ganske enkelt er: «Se referat i Bergens Tidende».

– Er du nyforelsket, spiller det ingen rolle hvor du er, mener Anne Rudsengen, som selv er nyforelsket.

–? – Jeg prøver bare å komme med et kjempekompliment. Selv synes jeg det er utrolig kjekt å møte mennesker med sterke meninger og mot til å ytre dem.

I ilden

Rudsengen er på sjarmoffensiven. Hun er en av en håndfull nye som

søker om medlemskap. Hun holder på å skrive bok om de 300 fineste fotturene i fylket, men samtidig er hun noe så forkastelig som fast statsansatt.

Hun trår vannet. Hun sverger at fulltidsjobben i Statens naturoppsyn bare er en bigeskjeft. En liten bigeskjeft.

– Jeg er faktisk helt alene. Nærmeste kollega er ti mil unna. For anledningen har jeg dessuten på meg en veldig liten kjole, og jeg kommer også til å skrive om ganske små turer i boken.

– Jeg synes Anne strever nå, bemerket Trond Brekke.

– Jeg vet da faen, sier diktor Bendz, som er litt mer eneveldig enn de andre.

Til slutt blir årsmøtedelegatene enige om å innvilge Rudsengen medlemskap i ett år, med ny vurdering neste år. Det får Iris Loftheim Valaker ved Selja Forlag til å begynne å furte.

– Kriteriene var mye tøffere da jeg ble tatt opp. Jeg måtte opptre med tre baller og to skeier. Det er urettferdig.

– Det er ingenting som er fast her, skjenner Bendz.

– Det ene året er det sånn, det neste helt annerledes.

Snur på flisa

Inger M. Pedersen i personalutviklingsfirmaet VilDu søker også om opptak i det gode selskap, men hun gjør seg mer kostbar:

– Jeg vet neimen ikke om jeg vil være med i dette forbundet.

Det viser seg å være vellykket. Forsamlingen har aldri hørt på maken og pådytter henne livslangt medlemskap før hun rekker å blamere seg selv, eller helst tilhørerne, ytterligere.

Men også gamle medlemmer må i ilden. Torkjell Djupedal får kniven på strupen. Som forlagssjef i Selja Forlag har han personalansvar for 2 ½ ansatte og får beskjed om å si opp minst en innen neste årsmøte.

– Jammen... det begynte med en, så ble vi to, og så ble vi tre og en halv, prøver han. Men forsamlingen bare fnyser av argumentasjon av en slik kjernefamilier art. Noen bedre? Ikke det. Da utsettes avgjørelsen til sommerblotet.

Trond Brekke, forsamlingens eneste beinharde realist, får derimot forlenget medlemskap uten innvendinger. Brekke er geokjemiker og samler informasjon om det som foregår nede i borehullet på jakt etter det svarte gullet som sies å forderve arbeidsmoralen til en

Til stede på årsmøtet:

MARIT BENDZ: Frilansjournalist og eneveldig diktor, Førde.

JONNY FLATEN: Driver filmselskap, Hafslø.

ASTRI TOVE HAUG: Driver rammeverksted, Sogdal.

TROND BREKKE: Geokjemiker med oljerelatert virksomhet, Førde.

ODDRUN MIDTBØ: Frilansjournalist, Sogndal.

OSKAR ANDERSEN: Frilansfotograf, Solvorn.

JAN LUDVIG HUNDVEBAKKE: Arkitekt, Førde.

TROND HENRIK LIE-ANDREASSEN: Driver gjestgiveri i sitt eget hus i Solvorn.

ANNE RUDSENGEN: Forfatterinne og heltidsansatt på si, Sogndal.

LAILA HJELVOLL: Har blant annet ansvar for Nordens eneste fjellfilmfestival på Turtagrø.

MARA FRATTASIO OG JANNIKE SKÅR: Driver kiropraktorklinikk, Sogndal.

INGER M. PEDERSEN: Driver personalutviklingsfirmaet VilDu, Gaupne.

TORKJELL DJUPEDAL OG IRIS LOFTHEIM VALAKER: Selja Forlag, Førde.

Til stede som koner: **EVA HALLAREN** og **JEAN ROCKWELL DJUPEDAL.**

DUKEN I DETALJ: «Urskriket ligg her» slo årsmøtedelegatene fast i fjor.

hel generasjon: Oljen altså.

– Og der er det trangt, ergo er det essensielt å være liten.

Det var en gang ...

Bitte Små oppsto i et vakuum. En gang for lenge siden delte frilansjournalist Bendz kontor med den ensomme filmfotografen Ole Fretheim i Vest Vision. Ingen inviterte dem på julebord, og de fant ut at noe måtte gjøres. Via jungeltelegraf og kjentes kjente ble rundt 20 enslige, bitte små samlet. En tradisjon var etablert.

Da Fretheim for to år siden fikk fast jobb i staten, dukket plutselig paragraf 47 opp. Den slår fast at Fretheim og Bendz har livslangt æresmedlemskap uansett hvor mange faste jobber og kolleger de måtte få.

Arnestad-prisen

Tradisjonen tro står navnesaken på sakslisten hvert år. Navnet «Bitte Små Enslige Bedrifters Landsforbund» er et midlertidig alternativ i påvente av at medlemmene skal bli enige om et nytt navn. Ja, akkurat.

– Dette er en sak som har gått igjen hvert år og alltid blitt utsatt. Så da foreslår jeg at vi utsetter den igjen.

Forslaget blir enstemmig vedtatt.

Siste punkt på sakslisten er utdeling av Arnestad-prisen. Prisen ble delt ut for første gang i fjor, til frilansjournalist Oddrun Midtbø for hennes overhovling av Georg Arnestad. Forskeren kalte Sp-politiker Liv Signe Navarsete for en tanketom talemtraljose, og feide i samme slengen over alt som tidvis går i skjørt i Sogn og Fjordane: Arnestad mener fylket mangler kvinner med sterke meninger og sine meningers mot.

Han fikk svar på tiltale. Oddrun finstilte sin bittelille hode. Avbildet med beina på

bordet i Song Avis kom hun med følgende mening: Arnestad er en sutrete, mannlig kulturforsker!

– I år går prisen til noen som har stått imot et umenneskelig press, erklærer Trond dette «uhørte tillitsbrudde», avsluttet avisen på røde rapper et mangeårig samarbeid med Bendz.

Meningen med livet

Etter denne lille gjesteopptre-

denen av alvor, fortsatte årsmøtet i badestampen i hagen utenfor. I begynnelsen kretset samtalen rundt temaet «drømmer for neste år», for senere å dreie inn på betraktninger av typen «jeg liker å se lettkledde damer». Sånn sett var det kanskje selve meningen med livet som ble umfanget der i badestampen en sen natt. Eller en tidlig morgen.

SMÅ OG EKSKLUSIVE: I forfinede omgivelser på Bestebakken, fra venstre og rundt bordet: Oddrun Midtbø, Jan Ludvig Hundvebakke, Oscar Andersen, Jonny Flaten, Marit Bendz og Trond Brekke.

Kjepper i julen

Niels Geelmuyden er skribent og forfatter nich-ge@online.no

Skal vi kime i klokker, raske over isen, dale ned i skjul, henge opp vårt tøy eller gå rundt om en enebærbusk-busk når barna reiser spørsmål ved julens innhold? Vi får håpe at roen senker seg og at det som i Grunnloven kalles «pinlige forhør» ikke finner sted. En annen løsning er å gå i kirken, slik mange nordmenn gjør denne ene dagen i året. De fleste forklarer adferden med et ønske om å komme i stemming. De bruker ganske enkelt kirkerommet som partydop. Enkelte synes av den grunn det er utilitælig å medbringe barn på seansen. Humantiker Lars Gule, han som ble arrestert med flere kilo dynamitt medi Beirut, mener at man generelt bør hemmeligholde dette med Jesu' fødsel for de minste.

Spørsmålet er hva vi skal si til de små. Skal vi si at det er Roald Øyens bryllupsdag? Eller skal vi si som sant er, at det er en hevdvunnen festdag for solguden Invictus. En dag som de kristne dessverre rappet med fullt overlegg, om lag på samme vis som Hitler stjal første mai. Skal barnet i krybben forties? Eller skal man fortelle at Jesus etter all sannsynlighet ble født i sommerhalvåret? Skal man forklare de håpefulle at det ganske enkelt aldri har vært hyrder på markene rundt Betlehem i annen halvdel av desember?

Og hva med julenissen? Er han human-etisk akseptabel, der han kvapsete vagger omkring på kjøpesenteret med løsskjegg og rød drakt? Skal vi mene det er i orden at våre døtre setter seg på fanget til en gammel, fremmed, forkledd mann som lokker med goditeter? Skal barna se bort fra alt de hittil har lært når det gjelder å forsvare seg mot mulige overgripere. Er det riktig å la barn leve i den tro at julenissen kommer fra Nordpolen, Finland eller Drøbak? Eller skal vi si som sant er, at julenissen ble designet av Coca-Cola Company i 1931, for å fremme sukkersyke, adferdsforstyrrelser og tannrøte blant barn? Skal vi fortelle at den kommersielle cola-nissen umiddelbart ble adoptert av det norske folk, på bekostning av den tradisjonsrike fjøsnessen? Han som ikke praktket rukkell på de små, men selv gjorde krav på gaver og oppmerksomhet – for å beskytte folk og dyr i det nye året.

Nylig delte Norge ut fredsprisen til en flott afrikansk kvinne som har plantet millioner av trær. Utførlig er barn og voksne blitt orientert om at det er fredsskapende å plante trær. Hvordan forklarer vi så våre barn at nordmenn i ukene etter prisutdelingen har kappet ned en million bartrær? Hva kan det skyldes at voksne mennesker velger å markere håpet rundt et tre som alt håp er ute for? Har vi grunn til å tro at Gud blir glad hvis vi avliver noen millioner grantrær? Skal vi fortelle våre barn at Faderen og Sønnen jevnt over har det

som Ulf Lundell når det gjelder åpna landskap? En ondsinnet satiriker omskrev for noen år siden refrenget til å lyde «jag trivs best med öppna barskap». Noe som uvilkarlig leder oppmerksomheten hen mot spise- og drikkevanene i forbindelse med feiringen av Kristi fødsel. Et konsum som stort sett ikke har andre referanser til bibelhistorien enn en tilbakevendende påminnelse om Josefs profesjon.

Og hva med julematen? Skal vi smile og si at det er i sin skjønnesorden, dette å feire fødselsdagen til Guds enbårne sønn ved å spise ribbena på gamle griser. Skal vi late som om vi aldri har lest så langt i Bibelen som til tredje mosebok, kapittel 11, vers syv, der Gud sier til Moses at menneskene for enhver pris må avstå fra å spise svinekjøtt? Bør vi først som sist fastslå at det ikke er så nøye, det som er rablet ned i den boken?

Jo, det kan være komfortabelt for mange av oss å fortie deler av julens innhold. For eksempel det dypt blasfemiske forhold at man feirer fødselsdagen til en nøyssom asket med den avsidigste av alle kjøpefester. Jesus forsøkte å lære oss betydningen av å dele vårt brød med de ringe. På julaften gjør vi det stikk motsatte. Vi forærer bort klær sydd av underbetalte barnehender, til styrtrike nordboere som allereide har så mye klær at det er en fortvilelse.

I nyheten hørte jeg nylig at stadig flere norske foreldre overtrekker sine kredittkort så grovt oppunder jul at de slutter seg til foreningen for gjeldssofre et stykke ute i mars. Slik dannes det om ikke annet en symbolmettet overgang til påsken. En høytid vi er opplært til å tro at omhandler tiden for Jesu' korsfestelse, men som alle moderne boklesere nå vet at markerer tiden for hans avreise til Frankrike. Hva enten man er jødisk eller palestinsk frigjøringsleder, later det til at man hjemspøkes av en dragnig mot Frankrike når tiden knapper seg inn.

Et stykke utpå julekvelden er det bare naturlig at også en del nordmenn ønsker seg langt av sted. Sannheten er at det norske folk i advenstiden har stjålet varer i butikkene for mer enn 500 millioner kroner. Det meste av tyvegodsset ligger i dette øyeblikk pent pakket inn under du grønne glitrende tre god dag. Den reneste helerisentral synes å ha utviklet seg under stjernen som skal skinne fordi den skal minne oss om vår Gud.

Nei, skal vi holde stemningen oppe, bør vi nesten forsøke å tenke på noe annet.